

Emre Ve Babası

– mücahid · 27 Nisan 2014

Başarılı bir 4. sınıf öğrencisi olan Emre, Ramazan ayının getirmiş olduğu manevi havanın atmosferine kapılmış, dinini öğrenmeye çalışıyor ve öğrendiklerini uygulamaya çalışıyordu. Çevresindeki insanların yaptıklarını izleyip o da yapmaya çalışıyordu. Bir teyp gibi çevresini kaydeden ve bunu zamanı gelince taklit eden şeyin adı değil miydi zaten çocuk?

Bu ay insanlar ne farklıydı böyle. Mesela 11 ay namaz kılmayan anne ve babası bu ay hep namaz kılıyordu. Özellikle iftardan sonraki o uzun namazı hiç kaçırmıyorlardı.. Sürekli Emre'ye eziyet eden, onunla uğraşan abisi ise sanki bir melek olmuştu, her istediğini yapıyordu Emre'nin. Emre oruç tutuyor ve babasıyla yatsı namazlarına gidiyordu. Bir gün evde hep birlikte çay içtikleri bir sırada Emre babasına namazın farzlarını sordu. Ne olduysa o anda oldu.

Baba sinirlendi: Oğlum bi sus! Kafam ağrıdı be! Yeter!

Emre, babasının sinirli bir adam olduğunu biliyordu ama bu ay? Bu ay farklıydı, kızmamalıydı. Neden kızmıştı ki. Hem kötü bir şey mi sormuştu. Yoo. Beraber namaza gittiği babasına namazın farzını sormuştu sadece.

Emre o günden sonra namazdan hiç zevk alamadı. Sadece haftada bir gün(cuma) yapılması gereken bir angarya iş olarak gördü. Daha da kötüsü babasına bile sormadığı bu dini konuları hayatının sonuna kadar kimseye sormadı. Babasına sorduğunda azar işitiyorsa acaba başkalarına sorsa ne olurdu kim bilir.. Ne zaman bu tip konular açılrsa Emre'nin canı sıkılırdı ve konuyu kapatmak için çabalardı. Artık değil dinini tanımak, yaşamak din hakkında konuşmak bile istemiyordu. Bunun tek sorumlusu ise onu dünyaya getiren, çocuğun kendilerine Allah tarafından emanet olarak verildiğini unutan ebeveynleriydi. Emre'nin niye yaratıldığını, hayatının amacının ne olduğunu ona anlatmayan anne babasıydı.. Bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp, keşke Emre'nin sorusuna cevabı bilmediğini söyleseydi ve 'Haydi beraber öğrenelim!' deseydi. Deseydi de Emre bugün yatalak babasını sokağa atan bir 'çocuk' olmasaydı!..